

i Ministeriet afbrød man Forhandlingerne. Jeg skal med Hensyn til, hvad der skete udenfor, henvisse ikke blot til, at det om ikke af Ministeriet ledede saa dog om Ministeriet samlede sædvanlige Delegeretmøde forberedte Provisorierne, men ogsaa nævne, at Ministeriets officielle Pennesfører altid havde „Provisoriet for 1885“ til Overskrift for sine Artikler. Altsaa ad begge disse Veie forberededes Forhandlingernes Afbrudelse. Jeg skal med Hensyn til det Foresaldne i Rigsdagen nævne: hvad gjorde Ministeriet for at fastholde den Retspraxis og Nødhjælp, som var fulgt i 36 Aar. Havde Ministeriet et Ord tilovers imod, at Landsthinget slagtede den midlertidige Finantslov to Gange? Sogte Ministeriet nogenomhelst Forlængelse af Fællesudvalgets Arbejde, endogsaa efter at man havde meddelt Ministeriet, at man ikke kunde blive færdig til 1ste April? Nei, Forhandlingerne bleve brat afbrudte. Efter Forberedelser udenfor Rigsdagen og udenfor Ministeriet — i Rigsdagen, og i Ministeriets eget Skjød, afbrød man Forhandlingerne ogsaa om dette Spørgsmaal, thi man forhandlede jo netop om Fordelingen af de 1½ Mill. Kr., hvorved Folkethinget gik til Fællesudvalget for at hvide Mere. Men Ministeriet vilde gaa forbi det, og derfor afbrød det Forhandlingerne. Derfor, da Ministeriet trods Traditionen ved 3die Behandling i Folkethingets Finantsudvalg ikke vilde forhandle det Mindste med Folkethinget om, hvad det ønskede, men fastede Alt ind i Fællesudvalget, naturligvis, fordi der skulde være en saa kraftig Krise som muligt mellem Folkethinget og Landsthinget, og saa derefter afbrød Forhandlingerne, saa kan Ingen komme og tale til Folkethinget om, at det ikke blev færdigt med den Forhandling, som saaledes blev afbrudt. Nei, det vil jeg godt indrømme, at Ministeren ikke ønsker at tale om Storpolitit, men naar der er Tale om en Bevilling i en Sag, som jeg anser for et af de vigtigste Spørgsmaal for vort nuværende Forvarsvæsen, nemlig om hensigtsvarende Vaaben for Forsvarskrafterne, om en Bevilling paa 4 Millioner, saa siger jeg, at hvilke Garantier der end tage — naar vi forhandle dette under et saadant Ministerium, saa bliver ethvert Spørgsmaal — man talde det Smaapolitik eller give det, hvad Navn man vil — en stor Sag. Men at Ministeren ikke ønskede den Slags Ting ondtalt, forstaar jeg meget godt, det billiger jeg ganske, han ønsker hverken at tale om Kvindetanoner, Garderbofortet, provisoriske Fæstninger og al den Storpolitit, det forstaar jeg meget nøie; thi paa ethvert Punkt

og i det Hele taget har Ministeriet og netop denne Minister saa mange omme Sider overfor Folkethinget, at det var rart at tie det bort. Naar vi dernæst komme til Spørgsmaalet om Brugen af Remingtonerne, er jeg ikke fornøiet med den ærede Ministers Svar. Ministeren siger, han vil nok laane Remingtoner ud til de Foreninger, som følge patriotiske Formaal. Nu vil jeg for det Første egentlig ikke være enig i, at naar der, hvis en Bevilling som den her bliver vedtaget, bliver staaende 60,000 Geværer i Beholdning — saa er jeg ikke enig i, at Krigsministeren har nogen Brugsret over dem, ud over dem til Staten, undtagen der gives ham en særlig Bevilling. Ingen Minister kan udenfor sin egen Etat anvende de Sager, som ere bevilgede ham til Staten, uden at der gives en særlig Bevilling for Brugen. Dernæst er det de Foreninger, som Ministeren finder patriotiske; det synes efter Ministerens Opfattelse at være saadanne Foreninger, hvis politiske Sindelag gaa i Retning af at støtte det provisoriske Regimente, men det er et Formaal, der ikke fortjener Støtte. Siger den ærede Minister: „Ja, de bestaaende Skytteforeninger efter den nuværende Organisation er jeg villig til, naar jeg faar en Bevilling, at laane 30,000 Geværer gennem Overbestyrelsen“, saa forekommer det mig at være en Paragraf værd i en Lov, hvis man ellers bliver enig; men den Sag vil man jo nærmere kunne omtale. Med Hensyn til Omkostningerne for Geværet finder jeg efter Opføringerne, naar jeg lægger til Grund Beregningen i Anmærkningerne til Finantsloven, at det bliver 3,024,000 for de 42,000 Geværer, og det bliver 72 Kr., men det kan nærmere undersøges, om der kan komme noget Andet ud, men saaledes forholder det sig efter denne Opførelse. Jeg har nu tilbage et Par Bemærkninger angaaende selve Bevillingens Form. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer) gjorde den Bemærkning, at selv om man tænker sig denne Lov vedtagen, er dermed ikke givet nogen Bevilling i konstitutionel Form. Det tror jeg, han har fuldstændig Ret i. Det var i Begyndelsen af vort konstitutionelle Liv et mangleaarigt Stridspunkt, og man eredes om en Afgjørelse, hvorefter, om ikke Summens Enkeltheder, saa dog Summen selv blev optaget i den paagjældende Finantslovs § 28, og naar den ikke var det, er der efter den konstitutionelle Praxis og Grundlovens Ord her til Lands ingen Bevilling. Det ærede Medlem sigtede vist ogsaa til Behandlingen af en tilsvarende Sag i 1876 i Udvalget, hvor han selv var Medlem,